

пия, посипватъ ги съ дъждъ отъ стрели, съ змийска лов-
костъ отбѣгватъ ударитѣ на копия и сѣкири.

Съ сетня сила латинитѣ се мѣчатъ да разкъсатъ страш-
ния обрѣчъ, който ги стѣга все по-тѣсно и по-тѣсно. Теж-
китѣ имъ коне затѣватъ въ мочуритѣ на рѣката, всѣки
мигъ като че изъ подъ земята изникватъ все повече и по-
вече нови вражески войски, които съ дива смѣлостъ се
нахвърлятъ върху тѣхъ.

Отчаяни викове, огласятъ полето и се сливатъ въ
общъ неясенъ грохотъ, отъ който изхвъркватъ заклинания
къмъ Бога, победно ликуване, предсмъртни вопли, възкли-
цания на тържество и победа.

— Свети Димитъръ!... Фландрия!... Санъ Марко!...
Божий гробъ!...

Копия и алебарди се удрятъ съ зловещъ шумъ въ щи-
товетѣ, стоманенитѣ саби изтрѣгватъ искри отъ шлемо-
ветѣ, отъ силнитѣ удари ризницитѣ ехтятъ съ заглуши-
теленъ звънъ. Единъ следъ другъ падаъ храбритѣ рицари
— цвѣтътъ на латинското дворянство. Пиеръ дьо Бетлемъ,
Роберъ дьо Роншоа, Матио дьо Брабанъ, Жанъ д'Ари,
Фери д'Йеръ, Бодуенъ дьо Ньовий, Витлеемския епископъ,
Готие дьо Ньой.

Триста благородни рицари и безброй войници, изку-
пиха гордостта на своя вѣждъ. Купове отъ мъртви, съ
разцепени глави и пробити гърди, се издигатъ къмъ не-
бето като тъменъ упрѣкъ. Помежду имъ лежатъ въ стра-
шенъ безпорядкъ захвърлени копия, щитове, саби, загу-
бени шлемове, желѣзни рѣжавици, парчета отъ разчупени
набедреници, вратници, наколѣнници. Грамадни убити
коне задрѣкватъ пѣтя на отстъпващитѣ. Обезумѣли, ужа-
сени, тѣ обрѣщатъ конетѣ си назадъ, преследвани по пе-
титѣ отъ куманската конница.

Шѣпа храбреци продължаватъ да защищаватъ отчаяно
императора си. Но ето и тѣхнитѣ редици почватъ да рѣ-
дѣятъ, единъ по единъ падатъ Етиенъ дьо Першъ, Жакъ
д'Авезнъ, бургундецътъ Вилиямъ дьо Данли.

Императорътъ остава самъ. Никой не дига ножъ възъ
него. Той познава, че го щадятъ и искатъ да го заловятъ